

ΤΑΧ. ΜΕΙΟ ΚΟΤΙΜΟΤΙΝΑΔΙΤΡΟΤ

ΠΥΡΡΑΙΟ
Ταχυδρομείο
Αρ. Αδείας
01-1323

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ίωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ὑπόργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 56ο - ΤΕΥΧΟΣ 579 ●
● ΙΟΥΝΙΟΣ 2013 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ίωάν. α' 29) ●

Θά σχολιάζαμε τόν Παῦλο!

Ὑπουλή ἐπίθεσις. Ὑγιής ἀντίδρασις

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος γιά πρώτη φορά στή Μακεδονία, σέ Εὐρωπαϊκό, θά λέγαμε, χῶρο. Μαζί ὁ συνεργός του, ὁ Σίλας. Θεϊκή ἢ φωνή, πού τόν ἔφερε. Εἰδική ἢ κλήσις, πού τόν ὠδήγησε. Ἦδη οἱ πρῶτοι «μαθηταί», οἱ πρῶτοι χριστιανοί τῶν Φιλιππων γύρω ἀπό τό διδάσκαλο τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ. Μαζί βαδίζουν πρὸς τόν τόπο τῆς προσευχῆς (Πράξ. ιστ' 16-34).

● Ξαφνικά οἱ δύο ἀπόστολοι ἀκούνε πίσω τους παράδοξη φωνή. Κάποια κοπέλλα φωνάζει. Εἶναι δαιμονισμένη. Εἰδικό τό δαιμόνιο της. Εἶναι μαντικό. Χρυσές δουλειές ἔκαναν μερικοί ἔκφυλοι τύποι. Ἐκμεταλλεύονταν τήν κοπέλλα. Χρυσωρυχεῖο τό μαντεῖο τους.

● Τό δαιμόνιο ἔστειλε τό θηλυκό του ὄργανο νά μαντέψη γιά τοὺς δύο ἐπισκέπτες τῶν Φιλιππων, Παῦλο καί Σίλα. Μάντεψε σωστά. Ἐπεσε, ὅπως λέμε, «διάνα». Πορευόταν πίσω τους καί τοὺς... διαφήμιζε: «Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου εἰσίν, οἵτινες καταγγέλλουσιν ἡμῖν ὁδόν σωτηρίας» (Πράξ. ιστ' 17).

● Ἡ ἀντίδρασις τοῦ Παύλου ἄμεση καί δυναμική: Καμμία συναλλαγή μέ τό Σατανᾶ. Δέν χρειάζεται τήν ὑποστήριξι τοῦ Διαβόλου ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ.

Ὑψώνει ὁ Παῦλος σάν κοφτερό σπαθί τό θαυμαστό του λόγο καί χτυπᾶ κατακέφαλα τό σατανικό πνεῦμα: «Ἐξελθε», τό διατάσσει. Ἐξωσις τοῦ Σατανᾶ ἀπὸ τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων! Αὐτό εἶναι τό βασικό ἔργο τῶν Ἀποστόλων.

● Τό πονηρό πνεῦμα φυγαδεύεται. Ἡ κοπέλλα ἐλευθερώνεται.

● Οἱ συνέπειες τῆς ἐνεργείας τοῦ Παύλου: Ἀντιδρᾶ σκληρά τό ἄνομο συμφέρον. Τ' ἀφεντικά τῆς κοπέλλας, πού ἔβγαζαν πολλά λεφτά ἀπό τό θῦμα, εἶδαν πὼς χάνουν τήν πελατεία τους. Εἶχαν δέ προσβάσεις στοὺς ἄρχοντες τῆς πόλεως, ὅπως συμβαίνει πάντοτε μέ τοὺς ἰσχυροὺς οικονομικοὺς παράγοντες. Καταγγέλλουν τοὺς Ἀποστόλους στήν κοσμική ἐξουσία.

Ταραξίες οι Ἀπόστολοι!

● Ὁ Παῦλος καί ὁ Σίλας συλλαμβάνονται. Ραβδίζονται, πληγώνονται, ρίχνονται στή φυλακή. Στό δεσμοφύλακα αὐστηρή ἢ ἐντολή: Στό πῶς σκοτεινὸ κελλὶ νὰ κλειστοῦν! Τὰ πόδια τους νὰ δεθοῦν σφιχτά στοὺς πασσάλους.

● Ἡ διάθεσις τοῦ Παύλου καί τοῦ Σίλα: Στή φυλακὴ ὅλη τὴ νύχτα τραγουδοῦν! Ὑμνοῦν τὸ Θεό. Οἱ ἄλλοι φυλακισμένοι ἀποροῦν: Γλυκά τραγούδια μέσ' στή φυλακὴ; Ὑπάρχουν, λοιπόν, καί χαρούμενοι φυλακισμένοι;

● Ἡ ἀπάντησις τοῦ Θεοῦ: Σεισμός συνέβη τὴ νύχτα. Σείστηκαν τὰ θεμέλια τῆς φυλακῆς. Ἄνοιξαν οἱ πόρτες. Ὁ δεσμοφύλακας πανικοβάλλεται. Νομίζει, ὅτι ὅλοι ἔχουν ἤδη δραπετεύσει. Ἀπὸ εὐθιξία εἶναι ἀποφασισμένος νὰ θέσῃ τέρμα στή ζωὴ του. Τότε ἀκούγεται δυνατὴ ἢ φωνὴ τοῦ Παύλου:

—*Ἐδῶ βρισκόμαστε ὅλοι. Μὴ κάνης κακὸ στόν ἑαυτό σου!*

● Καί ἄλλο θαῦμα: Ὁ δεσμοφύλακας γίνεται χριστιανός. Παίρνει τοὺς ἀποστόλους στό σπίτι του. Πλένει τίς πληγές τους. Δέχεται τὸ βάπτισμα. Καθαρίζονται καί ὁ ἴδιος καί ὅλοι οἱ οἰκεῖοι του ἀπὸ τίς πληγές τῆς ἁμαρτίας.

● Μαθεύτηκε τὸ γεγονός. Φοβήθηκαν οἱ ἄρχοντες. Διατάζουν ν' ἀποφυλακιστοῦν οἱ δύο ἀπόστολοι. Ἄλλ' ὁ Παῦλος τοὺς ἀνακαλεῖ στή νομιμότητα.

—*Δημόσια μᾶς ἔδειραν, ἐνῶ δὲν εἶχαν δικαίωμα. Εἴμαστε ρωμαῖοι πολῖτες. Στά κρυφά θὰ μᾶς ἀπελευθερώσουν; Ὅχι! Νὰ μάθουν νὰ σέβωνται τὸ νόμο.*

Οἱ ἄρχοντες πηγαίνουν στή φυλακὴ. Παρακαλοῦν τὸν Παῦλο νὰ βγῆ ἔξω.

● Οἱ ἀπόστολοι πορεύονται στό σπίτι τῆς πρώτης χριστιανῆς τῶν Φιλίππων, τῆς Λυδίας. Ἀπτόητοι θὰ συνεχίσουν τὴν εὐαγγελικὴ τους σπορά σ' ὅλη τὴ Μακεδονικὴ γῆ, σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα...

Τὴ δουλειὰ τους!

Ἄν ἤμασταν ἐκεῖ, πιθανόν νὰ δικαιολογούσαμε τὸ ἐπάγγελμα τῆς κοπέλλας.

—*Τὴ δουλειὰ της κάνει καὶ αὐτὴ. Καθένας, ὅπως μπορεῖ, βγάζει τὸ ψωμί του!*

Μέ τὸ πρόσχημα τῆς ἀνάγκης ἢ τῆς προσωπικῆς ἐπιλογῆς ἢ τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας, τὰ πάντα ἀποδεχόμαστε. Ἐτσι, ἕνας κόσμος ὀλόκληρος ζῆ μέ σατανικά ἐπαγγέλματα:

● Πόρνες, πού ἐκδίδουν τὸ σῶμα τους, γιὰ νὰ βγάλουν λεφτά.

● Ἐμποροὶ «λευκῆς σαρκός», πού ξεμυαλίζουν κορίτσια καὶ ἀγόρια, καὶ τὰ χρησιμοποιοῦν γιὰ δικὸ τους πλουτισμό.

● Ἐμποροὶ θανάτου, διακινητὲς ναρκωτικῶν, δολοφόνου τῆς νέας γενιᾶς.

● Ἐπίορκοι, πού μέ τὴν αἰσχροκέρδεια ὀργιάζουν. Πλαστογράφοι καὶ μίζαδόροι.

● Διεστραμμένοι τύποι, ποικίλοι ἐκμεταλλευτές, κάπηλοι ιδεῶν, θρησκευτικῶν ἀναγκῶν, ἀνθρωπίνου πόνου.

Ἀδίστακτοι στό συνεταιρισμὸ τοὺς μέ τὸ Σατανᾶ. Εὐκόλοι σέ ὅλα. Καί, τὸ χειρότερο, τὰ ἔχουν καλὰ μέ τὸ κατεστημένο. Κάποτε εἶναι τὸ ἴδιο τὸ κατεστημένο. Ἀντίδρασις; Καμμία.

Γι' αὐτὸ ὁμως ὑπάρχουμε ὡς Ἐκκλησία: Γιὰ νὰ καταλύουμε τὰ ἔργα τοῦ Διαβόλου. Νὰ χτυπᾶμε ἀλύπητα δράστες καὶ νὰ ἐλευθερώσουμε μέ στοργὴ θύματα. Ν' ἀγωνιζόμαστε γιὰ τὸ κλείσιμο ἐπαγγελμάτων, πού εἶναι ἀθέμιτα.

Κοινωνικὸ τὸ ἔργο;

Τί ἄλλο θὰ λέγαμε;

—*Καί τί κακὸ κάνει αὐτὴ ἢ κοπέλλα μέ τίς μαντικές της ἱκανότητες; Ἀντίθετα, ἔργο σπουδαῖο προσφέρει. Ἰκανοποιεῖ τὴν ἀγωνία ἀνθρώπων, πού διψᾶνε νὰ μάθουν γιὰ τὸ μέλλον, πού ζητᾶνε πληροφορίες γιὰ γεγονότα τῆς ζωῆς τους.*

Πόσοι καὶ σήμερα ἀφελεῖς τρέχουν στή σύγχρονη μαγεία καὶ μαντεία, σέ μέντιουμ, σέ μάγισσες, σέ μάντιδες, σέ καφετζοῦδες, σέ ἀστρολόγους, σέ ὠροσκόπους, σέ παραψυχολόγους καὶ σατανιστές, σέ ἀγύρτες τῆς θρησκείας, σέ προρατικούς καὶ ξορκιστές, γιὰ νὰ βροῦν τὴ λύσι, τάχα, κάποιου προβλήματός τους! Καὶ δίνουν φυσικὰ πολλὰ λεφτά!

Κάτι τέτοιοι θά δικαιολογούσαν τό έργο του σατανοκρατούμενου κοριτσιού:

—Καλό είναι νά μάθη ένας τό μέλλον ή νά λύση πρόβλημά του μέ τό Θεό και μέ τήν Έκκλησία. Μά άφού τά καταφέρνει και μέ τή μάγισσα, πού είναι τό κακό; Μπροστά στην άναβροχιά, καλό και τό χαλάζι! Τό μυστικό νά μάθη κανείς, κι άς τό μάθη άπό όπου νάναι. Στο κάτω-κάτω ξεκουράζονταν ψυχικά άνθρωποι μ' εκείνη τή μαντευομένη κοπέλλα. Εύρισκαν λύσι στά προβλήματά τους...

Σάν νά λέμε:

—Καλός είναι και ό Σατανάς!...

Ό Σατανάς λύνει, άν λύνη, ένα κόμπο, και σε μπλέκει μέ χίλιους κόμπους.

Μιά σατανική κοινωνία, πού δουλεύει στά σατανικά πάθη, είναι φυσικό νά δικαιολογή σατανικά φαινόμενα, όπως ή μαγεία, ή αστρολογία, τά μέντιουμ...

Όποιος δέν έχει ένεργεια Θεού, έχει περιέργεια Διαβόλου.

Ωραία λόγια

Τί άλλο θά λέγαμε σχολιάζοντας τήν ένεργεια του Παύλου;

—Στό κάτω-κάτω δέν έλεγε και τίποτε κακό ή σατανοκρατούμενη κοπέλλα. Σπουδαία λόγια έλεγε. Διαφήμισι των Άποστόλων έκανε! Άλλοι πληρώνουν για νά διαφημιστούν άπό πρόσωπα μέ κύρος. Και τώρα, πού ό Παύλος έχει τέτοια διαφήμισι τής παρουσίας και τής άποστολής του, αντιδρά;

Άκριβώς, διότι κάποτε ό Σατανάς λέει και λόγια «καλά», γι' αυτό είναι επικίνδυνος. Τό ίδιο κάθε ενεργούμενό του.

• Ό λύκος είναι πιό επικίνδυνος, όταν έμφανίζεται μέ προβιά προβάτου.

• Τό φίδι πιό επικίνδυνο, όταν έμφανίζεται μέ όψι περιστεριού.

• Τό φαρμάκι πιό επικίνδυνο, όταν έμφανίζεται ως φάρμακο.

• Ό αίρετικός πιό επικίνδυνος, όταν έμφανίζεται μέ λόγια θεϊκά.

• Ό έχθρός πιό επικίνδυνος, όταν έμφανίζεται ως σύμμαχός σου, για νά του παραχωρήσης έδαφος.

• Ό Διάβολος πιό επικίνδυνος, όταν «μετασηματίζεται εις άγγελον φωτός» (Β' Κορ. ια' 14). Στην περίπτωση των Φιλιππων ενεργούσε ό Σατανάς μέ τόν πιό ύπουλο τρόπο. Έδινε φίλημα στον άπ. Παύλο, όπως ό Ίούδας στο Χριστό. Του χορηγούσε πιστοποιητικό γνησιότητας και άποστολικότητας!

Ό Παύλος διαβλέπει τόν κίνδυνο νά τόν ταυτίσουν μέ τόν Πονηρό. Αντιδρά, όπως άντέδρασε σε παρόμοια περίπτωση ό Κύριος. Επετίμησε δαιμόνιο, πού μέ τό στόμα ανθρώπου τής Καπερναούμ διαλαλούσε τήν αγιότητά Του: «Φιμώθητι και έξελθε έξ αυτού» (Μάρκ. α' 25). Σημειώνει ό ευαγγελιστής: «Και ούκ ήφιεν (δέν άφηνε) ό Ίησους λαλείν τά δαιμόνια, ότι ήδεισαν αυτόν Χριστόν είναι» (Μάρκ. α' 34).

Καμμία έμπιστοσύνη σε δαιμονισμένα όντα, έστω και άν όμολογούν αλήθειες ή άναγνωρίζουν άγιους ανθρώπους.

Τά θέλει ό λαός!

Θά σχολιάζαμε κι άλλο τόν Παύλο:

—Ήταν λαοφιλής εκείνη ή κοπέλλα. Άρεσε ή δουλειά της. Όταν κάτι άρέσει στο λαό, τό αφήνουμε. Ό,τι θέλει ό λαός!

• Και σήμερα ό λαός τρέχει πίσω άπό λαοπλάγους. Σε άγύρτες, σε ψευτοθαυματουργούς, σε ψευτοθαύματα.

Πάντοτε ό λαός, ακατήχητος, ρέπει σε φτωχά θρησκευτικά πραγματάκια ή σε έντυπωσιακά φαινόμενα, έστω και άν άποτελούν σατανικές έκδηλώσεις.

Και στην Έκκλησία γίνονται «λαϊκίστικα» πράγματα, πού καμμία σχέση δέν έχουν μέ τήν όρθόδοξη λατρεία και τήν πνευματική ζωή. Δυστυχώς πολλές φορές συμβιβάζονται και κληρικοί.

—Τί νά κάνουμε; Νά πάμε κόντρα στο λαό; Μά θά τόν χάσουμε...!

• Η Έκκλησία δέν είναι για νά κάνη ό,τι θέλει ό λαός, αλλά για νά ενεργή όπως θέλει ό Θεός για τό λαό. Ό Παύλος δέν ήταν στόμα του λαού. Ήταν στόμα Χριστού. Δέν μιλούσε για τό Χριστό, όπως ήθελε ό λαός. Μιλούσε στο λαό, όπως ήθελε ό Χριστός.

Κοινωνικό έργο!

Θά συνεχίζαμε νά σχολιάζουμε τόν Παῦλο γιά τή στάσι του. Θά λέγαμε:

—Κοινωνικό έργο γίνονται μέ τή μαντεία. Τόσοι ἔβγαζαν τό ψωμί τους! Γιατί νά κλείση μιὰ πηγὴ ἐργασίας;

Εἶναι γεγονός. Τό σημειώνει καί τό ἀγιογραφικό κείμενο: Ἡ παιδίσκη «ἐργασίαν πολλήν παρείχε τοῖς κυρίοις αὐτῆς μαντευομένη» (Πράξ. ιστ' 16).

- Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι κάποιο πρόβλημα θά δημιουργηθῆ, ἂν κλείσουν μερικά μαγαζιά τοῦ Διαβόλου. Ἄν μερικοὶ λύνουν οἰκονομικό πρόβλημα μέ σύμπραξι τοῦ Διαβόλου, δημιουργεῖται ὁμως τεράστιο κοινωνικό καί ἠθικό πρόβλημα στό πλεῖστο μέρος τοῦ πληθυσμοῦ.

- Ποιός π.χ. ἀμφιβάλλει, ὅτι ἓνα συγκρότημα τηλεοπτικό σήμερα εἶναι πολλές φορές διαβολομάγαζο;

- Ποιός ἀντιλέγει στό ὅτι τὰ κυκλώματα τῶν ἐμπόρων ναρκωτικῶν δέν ἀποτελοῦν σατανοεπιχειρήσεις;

- Ποιός διαφωνεῖ, ὅτι ὁ «τζόγος» καί ὅλα τὰ τυχερά παιχνίδια δίνουν καί κέρδη;

Καί λοιπόν; Ἐπειδὴ ἀρκετοὶ βγάζουν λεφτά, καί μάλιστα πολλά, δέν εἶναι γιά κλείσιμο τὰ διαβολομάγαζα, οἱ σατανοεπιχειρήσεις; Νά κλείσουν, ὅποιο καί ἂν εἶναι τό «κοινωνικό» κόστος!

Τί θά γίνουν, λένε, τόσοι ἐργαζόμενοι σέ φθοροποιές ἀπό κάθε ἄποψι ἐπιχειρήσεις; Νά ἀλλάξουν ἐπάγγελμα. Νά μή βγάζουν λεφτά μέ ἄτιμα μέσα.

Γιατί νά θυμώση;

Καί ἄλλα θά λέγαμε, ἂν ζούσαμε τότε στοὺς Φιλίππους καί βλέπαμε τή δυναμική στάσι τοῦ Παύλου. Θά τόν κατηγορούσαμε γιά ἀνθρωπο τῶν ἄκρων, γιά ἀνθρωπο μέ παρωπίδες, γιά ἀκοινωνητο, γιά ἀνθρωπο χωρίς κάποια εὐκαμψία. Καί τό ὕφος του θά κατακρίναμε:

—Γιατί νά θυμώση ἔτσι, ἀφοῦ εἶναι ἀνθρωπος τοῦ Θεοῦ; Γιατί νά ἐξοργισθῆ; Δέν μπορούσε μέ ἄλλο τρόπο νά πῆ ὅσα ἤθελε νά πῆ; Ἐξοργίζονται οἱ χριστιανοί;

Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ὄχι ἀπλῶς θύμωσε, ἀλλ' ἐξοργίστηκε ὁ Παῦλος. «Διαπονηθεῖς δέ ὁ Παῦλος... εἶπε· Παραγγέλω σοι ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐξελεῖν ἀπ' αὐτῆς» (Πράξ. ιστ' 18).

Οἱ χριστιανοὶ σέ μερικές περιπτώσεις πρέπει νά θυμώνουν καί νά ἐξοργίζονται.

- Πόλεμος χωρίς πάθος δέν γίνεται. Ἀντίδρασις σέ σατανικά φαινόμενα, σέ κραυγαλέες ἀδικίες, σέ καταπάτησι ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, χωρίς πάθος καί ἀγανάκτησι, δέν νοεῖται.

- Ἐκτοξεύεται βέλος χωρίς τέντωμα τοῦ τόξου; Τεντώνουν κάποτε τὰ νεῦρα καί τοῦ ἀγιωτέρου ἀνθρώπου μπροστά στήν πρόκλησι, στήν ὑποκρισία, στήν τυραννική κυριαρχία τοῦ κακοῦ.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὅταν βρισκόταν στή φυλακή, ἦταν ἥρεμος. Ἐψαλλε γαλήνια, «ἐν ἡσυχίᾳ καί πραότητι» στόν Θεό. Ἄλλ' ὅταν ἔδινε τή μάχη «πρός καθαίρεσιν ὀχυρωμάτων» (Β' Κορ. ι' 4), ἀσφαλῶς θά εἶχε ἔντασι.

- Ὁ χριστιανός, μαχητής πάντα στή ζωή, εἶναι ἀγενέστατος στή σχέσι του μέ τό Διάβολο καί σατανικές προκλήσεις.

Σκληρός στή δρᾶσι κατά τοῦ ὀργανωμένου ἐγκλήματος. Ἀσυμβίβαστος πολεμώντας κατεστημένα πλάνης.

- Εἶναι ὁμως ἥρεμος καί εὐγενής, ὅταν ἀντιμετωπιζῆ τὰ θύματα.

Γαλήνιος καί ἀτάραχος, ὅταν ἀντιμετωπιζῆ προσωπικές ἐπιθέσεις. Ἀνεκτικός καί συγκαταβατικός σέ ἀμαρτωλοῦς, ἀφοῦ καί αὐτός εἶναι ἀμαρτωλός.

- Εἶναι ἀτεγκτος στοὺς ἀσεβεῖς, πού τήν ἀσέβειά τους θέλουν νά τήν ἐπιβάλλουν καί ὡς τρόπο ζωῆς.

Πάντως ὅσα καί ἂν ποῦμε ἐμεῖς, σχολιάζοντας τόν Παῦλο, ἐκεῖνος γιά τίς ἐνέργειές του εἶχε τή σφραγίδα τοῦ Θεοῦ. Ἄν βγοῦμε ἀπό τόν καιροσκοπισμό μας καί δοῦμε τὰ πράγματα μέ γνώμονα τή δόξα τοῦ Θεοῦ καί τή σωτηρία τοῦ λαοῦ, τότε θά λάβουμε ὡς χριστιανοὶ τήν ἴδια μέ τόν Παῦλο στάσι στά σύγχρονα φαινόμενα ἀγυρτείας.

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Πνευματικά θέματα**Τό σκηνικό του γάμου**

Η θέσις σηματοδοτείται επιτυχέστερα από τήν... ἄρνησι. Τό τί εἶναι ἓνα πράγμα ἢ ἓνας θεσμός φωτίζεται καλύτερα, ἂν πρώτα δοῦμε, τί δέν εἶναι. Κάτι τέτοιο ἰσχύει καί γιά τό γάμο, πού ὄλο καί ξεθωριάζει καί ὑποβαθμίζεται καί εὐτελίζεται.

● Τί, λοιπόν, δέν εἶναι ὁ γάμος; Ὁπωσδήποτε δέν εἶναι μιά σύμβασις προσώπων ἢ ἓνα συμβόλαιο συνυπάρξεως, ἢ ἓνα συμφωνητικό προσκαιρίου συνεταιρισμοῦ.

Τά δυό πρόσωπα, ὁ ἄντρας καί ἡ γυναίκα, πού ἐπιλέγουν τήν Ἐκκλησία γιά τήν εὐλογία τοῦ γάμου τους, δέν εἶναι συμβασιούχοι μέ ἡμερομηνία λήξεως, ἢ, ἔστω, ἀορίστου χρόνου. Δέν μπορεῖ τή στιγμή, πού ἐπικαλοῦνται τή χάρι τοῦ Θεοῦ, νά ἔχουν στό πίσω μέρος τοῦ κρανίου τους καί τό ἐνδεχόμενο τοῦ χωρισμοῦ (διαζυγίου).

Ὁ γάμος εἶναι ἐπαγγελία «ζωῆς τῆς νῦν καί τῆς μελλούσης». Ὑπόσχεσις κοινῆς πορείας στή ζωή. Ὑπόσχεσις ὄχι ἀπλῶς προστά στά μάτια τῆς «καλῆς» του (ὁ ἄνδρας) ἢ τοῦ «καλοῦ» τῆς (ἡ γυναίκα), ἀλλά προστά στόν κοινό φίλο τους, τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό. Ὑπόσχεσις «κατενώπιον Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Ἐφεσ. ε' 4).

● Δέν εἶναι ὁ γάμος τό κορύφωμα τοῦ ἐρωτισμοῦ, πού ἤδη στίς περισσότερες περιπτώσεις ἔχει προγαμιαία προσφερθῆ, μέ ὅσα αὐτό συνεπάγεται, ἰδίως ὡς πρός τήν ἐλεύθερη ἐπιλογή καί τήν καθαρότητα.

Δέν εἶναι ὁ γάμος τό ἀποκορύφωμα μιᾶς ἐξωστρεφούς καί μόνο ἀγάπης.

Εἶναι κάτι πολύ παρά πάνω.

Τί εἶναι;

● Μέ τόν εὐλογημένο ἔρωτα ὁ γάμος

εἶναι ἡ σκηνή μιᾶς πολύπλοκης, ἀλλά καί θαυμαστῆς παραστάσεως. Μέ τό γάμο, ὅπως ὡς μυστήριο Χριστοῦ ἀπό τήν Ἐκκλησία τελεσιουργεῖται, στήνεται ἓνα καινούργιο σκηνικό.

Πολλά τά πρόσωπα (καλεσμένοι) τῆς τελετῆς τοῦ γάμου. Ἀλλά σέ λίγο καλοῦνται ὅλα τά πρόσωπα, καί τά πλέον συγγενικά καί ἀγαπητά, νά ἀποσυρθοῦν στά παρασκήνια.

Οἱ ἴδιοι μάλιστα οἱ νεόνυμφοι, μέ τόν τρόπο τους, συνεχῶς θά ὑποδεικνύουν καί σέ ἱερά ἀκόμα πρόσωπα, ὅπως ὁ πατέρας καί ἡ μητέρα, ὅτι δέν ἔχουν ρόλο στό νέο μεγαλειῶδες ἔργο, πού θά «παιχθῆ» ὡς νέα σκηνή τοῦ «θεάτρου τῆς ζωῆς», καί πού λέγεται οἰκογένεια, «κατ' οἶκον ἐκκλησία».

Ἐπί τέλους, γιατί καταφρονοῦν τόσο καταστρεπτικά τήν ἐπιταγή τοῦ Θεοῦ, «ἔνεκεν τούτου καταλείψει ἄνθρωπος τόν πατέρα αὐτοῦ καί τήν μητέρα καί προσκολληθήσεται πρός τήν γυναίκα αὐτοῦ καί ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν»; (Γεν. β' 24. Ματθ. ιθ' 5. Ἐφεσ. ε' 31).

● Μέ διακριτικότητα ἀποχωροῦν ἀπό τή νέα σκηνή τοῦ γάμου ὅλα τά φιλικά καί ἀγαπητά πρόσωπα. Στά παρασκήνια, ὄχι στή σκηνή.

Καί μάλιστα δέν θά παίζουν τό ρόλο τοῦ ὑποβολέα, πού δέν φαίνεται μέν, ἀλλ' αὐτός βάζει στό στόμα τοῦ ἑνός ἢ τοῦ ἄλλου πρωταγωνιστῆ τό τί θά πῆ σέ κάθε περίπτωσι ἢ πῶς θά ἐνεργήσῃ!

● Στό προσκήνιο τῆς νέας ἐν Χριστῷ γαμικῆς κοινωνίας βρίσκονται πλέον τά δύο πρόσωπα. Ἐνωμένα μέ τή θεία Ἀγάπη, μέ τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καλοῦνται νά «παίξουν» τό σπουδαῖο τους ρόλο.

Στό έργο τῆς σκηνῆς σκηνῆς τους δέν χρειάζονται «κομπάρσους». Χρειάζονται τρία χέρια.

■ Τό χέρι τῆς ἄνωθεν βοήθειας, τό χέρι τοῦ Θεοῦ.

■ Τό χέρι τῆς σωστῆς χειραγωγίας, τό χέρι τοῦ διακριτικοῦ πνευματικοῦ.

■ Καί τό χέρι τῆς στοργῆς, τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης τῶν συγγενῶν κατά σάρκα καί κατά πνεῦμα.

Ἡ σκηνή τοῦ Θεοῦ, ὁ γάμος, σιγά - σιγά θά ὁμορφαινῆ καί μέ νέα πρόσωπα. Εἶναι τά παιδιά. Καί χωρᾶνε πάνω στή νέα σκηνή ὅλα τά παιδιά, ὅσα ὁ Θεός δωρίζει καί ὄχι ὅσα οἱ ἄνθρωποι μέ τή δική τους λογική προγραμματίζουν, καταφρονώντας τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

● Ἡ εὐλογημένη παραγωγή καί ἡ σωστή καί σοφή ἀγωγή, νά δυο ρόλοι στό ἔργο, πού ὡς ὑπέροχο «θέατρο» παρακολουθοῦν ἄγγελοι καί ἄνθρωποι. Ὅσοι μειώνουν στό ἐλάχιστο τήν «παραγωγή», δηλαδή, τήν τεκνογονία, καί, τό ἀκόμα χειρότερο, καταστρέφουν τήν οὐράνια παραγωγή (ἔκτρωσις), γιατί πασχίζουν ὕστερα γιά μιὰ τάχα καλή ἀγωγή;

* * *

● Τά πρόσωπα τοῦ γάμου, τῆς νέας σκηνῆς, διαθέτουν:

■ **Σοβαρότητα.** Δέν παίζουν ἐπιπόλαια, ἀλλ' ἀγαποῦν καί ἐνεργοῦν. Τό παιχνίδι μπορεῖ κάποτε νά εἶναι βρώμικο. Ἡ ἀγάπη εἶναι πάντα ὁμορφιά.

■ **Ἀνιδιοτέλεια.** Δέν ὑπάρχει πλέον «τό δικό μου καί τό δικό σου». Δέν ὑπάρχει ἡ προσπάθεια γιά ἐπικράτησι τοῦ ἑνός, γιά ἐπικυριαρχία. Τό ἄλλο πρόσωπο δέν εἶναι «ὁ κληρός», πού τόν κατακυριεύει. Εἶναι τό *ισότιμο* καί *ισόψυχο* πρόσωπο. Εἶναι τό «ἄλλο ἐγώ». Οἱ δύο εἶναι ἕνα.

■ **Πνευματική θυσία.** Αὐτό ἄλλοτε σημαίνει ὑποχώρησις, ἄλλοτε σημαίνει ὑπομονή, πάντοτε σημαίνει προσφορά,

μέ πρότυπο τήν προσφορά τοῦ Χριστοῦ ὑπέρ τῆς Ἐκκλησίας (Ἐφεσ. ε' 25).

■ **Μόχθος καί κόπος.** Μαζί μοχθοῦν, καθένας στό δικό του ρόλο. Ἡ ἀλληλοκατανόησις στόν καθημερινό μόχθο του ζᾶποτελεῖ ξεκούρασι καί φανερώνει «παροξυσμόν ἀγάπης» (Ἐβρ. ι' 24).

π. Δ. Α.

Ἀπλοϊκός χριστιανός

† Ἰωάννης Τακῆς

(Σέ βαθύ γῆρας -94 ἐτῶν- ἀναχώρησε στίς 15 Μαΐου 2013 γιά τοὺς Οὐρανοὺς ὁ τελευταῖος τῆς παλαιᾶς φρουρᾶς τοῦ Συλλόγου μας Ἰωάννης Τακῆς. Διακόνησε ἐπί 40 περίπου χρόνια ὡς Γεν. Γραμματεὺς καί ὡς ὑπεύθυνος τοῦ Γραφείου. Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία ἐψάλη στό κοιμητήριο τοῦ Βύρωνος. Παραθέτουμε σύντομη προσλαλιά τοῦ ἱεροκήρυκος π. Δανιὴλ Ἀεράκη).

Κάποτε ὁ Κύριος εἶπε στόν Οὐράνιο Πατέρα: «Ἐξομολογοῦμαι σοι, πάτερ, κύριε τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς, ὅτι ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν καί συνετῶν, καί ἀπεκάλυψας αὐτὰ νηπιόις» (Ματθ. ια' 25).

Ἀλήθειες τῆς πίστεως, πού δέν τίς προσλαμβάνουν σπουδαῖοι καί μορφωμένοι κατὰ κόσμον, τίς προσλαμβάνουν ἀπλοϊκοὶ ἄνθρωποι. Δέχονται τήν ἀποκάλυψι τοῦ Θεοῦ γιά τή σωτηρία. Καί ὅποιος δέχεται μέ ταπεινῶσι, αὐτός στή συνέχεια ψάχνει καί ἐρευνᾶ, ἐνδιαφέρεται καί μελετᾶ. Καί ἔτσι ἡ θεία ἀποκάλυψις συνεχίζεται ὡς εὐλαβῆς ἀνακάλυψις.

Ταπεινός καί ἀπλοϊκός ἄνθρωπος ἦταν ὁ Ἰωάννης Τακῆς. Πραγματικά παιδί στήν ψυχή. Στρατεύθηκε γιά πολλές δεκαετίες στό ἔργο τοῦ Θεοῦ.

Τά χαρακτηριστικά του:

● Ἡ ἀγάπη του στό Εὐαγγέλιο. Μελετοῦσε καθημερινά 2-3 κεφάλαια ἀπὸ τήν Ἁγία Γραφή.

● Ἡ ταπεινότης του. Ἐπιζητοῦσε τήν

Ένα έτος χωρίς τον Νικοπόλεως Μελέτιο

Σύ, τί θά προτιμούσες;

Ένας πλούσιος άνθρωπος, μιά παισιότερη εποχή, έβγαλε άγγελία ότι ζητούσε έναν νέο, νά όδηγεϊ τό άμάξι του μέ καλό μισθό.

Παρουσιάστηκαν τρεις νέοι, διεκδικώντας τήν θέση.

Τούς κάλεσε καί τούς τρεις μαζί. Μαί τούς θέτει τό έρώτημα:

— Πόσο κοντά σέ ένα λάκκο, σέ ένα χαντάκι, μπορείς νά όδηγεϊς τό άμάξι μέ σιγουριά;

Λέει ό πρώτος:

— Έγώ; Ένα πόδι! Καί πολύ πάει!

Λέει στό δεύτερο:

— Έγώ; Πέντε δάχτυλα! Καί πολύ είναι!

Ρωτάει τόν τρίτο:

— Έσύ τί λές;

Άπάντησε ό τρίτος:

— Όσο πιο μακριά, τόσο πιο καλά.

* * *

Καί ό άνθρωπος μας προσέλαβε τόν τρίτο!...

Γιατί ήθελε καλύτερα, νά τό έχει σιγουρο ότι έξακολουθει νά ζή, παρά νά έχει άρχιτσαχπίνη όδηγό, καί κάθε ήμέρα νά κινδυνεύει.

.....
Συλλόγου, καί εκείνος μετά δακρύων άπεποιήθη τή θέση.

● Η συνεχής μετοχή του στή λειτουργική ζωή τής Έκκλησίας καί στή θεία Κοινωνία.

● Η φιλανθρωπία του. Όσο του έπετρέπετο, πρόσφερε καί ύλικά καί πνευματικά.

● Η καλωσύνη του. Πάντοτε εύπροσηγορος. Προσπαθοϋσε νά είναι εύχάριστος καί ώφέλιμος σέ όλους.

Ό άπόστολος Παϋλος συμβουλεύει τούς Κορινθίους: «Ό δοκων έστάναι βλεπέτω μή πέση» (Α΄ Κορ. ι΄ 12). Μή πιστέψετε ποτέ, ότι είσαστε άκλόνητοι στήν πίστη καί στήν ύπακοή στό θέλημα του Θεου. Όποιος «τό παίζει» άκλόνητος, άς προσέχει μήν πέσει!

Γι' αυτό, κρατάτε άποστάσεις από τίς άφορμές τής άμαρτίας. Μήν περπατάτε άκρη-άκρη στον γκρεμό. Μήν παριστάνετε τά «παλληκάρια».

Δέν ήταν άνόητοι οί άγιοι, πού περπατοϋσαν, όσο μπορούσαν πιο μακριά από τούς γκρεμούς τής φιληδονίας, τής φιλαργυρίας καί τής φιλοδοξίας.

* * *

Κράτα καί σύ άποστάσεις από τέτοια «χαντάκια». Ταπεινώσου. Γνώρισε τήν άδυναμία σου. Καί περιφρούρησε τόν έαυτό σου. Ό Θεός στους ταπεινούς δίνει τή χάρη Του. Καί τούς προστατεύει.

Αντίθετα παίρνει τήν χάρη Του από τούς «πεποιθότας έαυτοίς» (Λουκ. ιη΄ 9). Καί επιτρέπει νά πέσουν. Για νά ξυπνήσουν. Νά συνεισθοϋν. Καί νά ταπεινωθοϋν. Καί νά καταλάβουν, ότι:

Όσο πιο μακριά από τίς άφορμές των πτώσεων στήν άμαρτία, τόσο πιο καλά!

(† Νικοπόλεως Μελέτιος Καλαμαρας. Από τό βιβλίο του «Σελίδες ήμερολογίου», σελ. 41-42).

Τόμοι «Βαπτιστοϋ»

Κάθε τόμος ευρώ 12. Τηλεφωνήστε για τόν τόμο του 2012 καί για τόμους προηγούμενων έτων στά τηλέφωνα 2103212713 καί 2109765440.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ἡ Εὐχαριστιακή Σύναξις

Η εὐχαριστιακή σύναξις τῶν πιστῶν ἀπό τούς ἀποστολικούς ἤδη χρόνους καθιερώθηκε νά γίνεται κυρίως «τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων» (Πράξ. κ' 7), δηλαδή τήν **Κυριακή**.

Γιά τήν καθιέρωσι τῆς Κυριακῆς καί γιά τό τί διαδραματίζεται στή λατρευτική σύναξι ἔχουμε καί τήν ἀρχαία μαρτυρία τοῦ ἁγίου Ἰουστίνου, τοῦ φιλοσόφου καί μάρτυρος (β' αἰ.): «*Τῇ τοῦ ἡλίου λεγομένη ἡμέρα πάντων κατά πόλεις ἤ ἀγρούς μενόντων ἐπί τό αὐτό συνέλευσις γίνεται, καί τά ἀπομνημονεύματα τῶν ἀποστόλων ἤ τά συγγράμματα τῶν προφητῶν ἀναγιγνώσκεται, μέχρις ἐγχωρεῖ. Ἐπειτα ἀνιστάμεθα κοινῇ καί πάντες εὐχάς πέμπομεν. Καί ἄρτος προσφέρεται καί οἶνος καί ὕδωρ. Καί ὁ προεστώς εὐχάς ὁμοίως καί εὐχαριστίας, ὅση δύναμις αὐτῷ ἀναπέμπει, καί ὁ λαός ἐπευφημεῖ λέγων τό Ἄμην. Καί ἡ διάδοσις καί ἡ μετάληψις ἀπό τῶν εὐχαριστηθέντων ἐκάστω γίνεται...*» (Ἀπολογία 67,3-5).

- Στή Συναγωγή τῶν Ἰουδαίων ὁ Θεός διατάζει.
- Στήν Ὁρθοδοξία ὁ Θεός **κοινωνεῖ**.

Πρότυπο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ Σύναξις τῆς Ἁγίας Τριάδος. Προτύπως τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ Συναγωγή.

● Στήν Ὁρθοδοξία κυριαρχεῖ τό **Συν**. Συνεφάγομεν. Συνετάφημεν (Κολοσ. β' 12). Συνερχόμαστε. Συζοῦμε («ἵνα καί συζησωμεν αὐτῷ»). «Σύν Χριστῷ». Ζοῦμε τήν κοινωνία τοῦ Προσώπου καί τῶν προσώπων.

● Ἀπό τή λατρευτική συναγωγή περνᾶμε στήν **Εὐχαριστιακή σύναξι**. Καί αὐτή εἶναι πλέον ὁ **προθάλαμος** τῆς οὐράνιας συνάξεως. Λέει χαρακτηριστικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ὅταν ἐπί τῆς ἱερᾶς ἐκκλησίας ἴδω τούς μετὰ συνέσεώς τε καί κατανύξεως ἀναπέμποντας τούς πρός Θεόν ὕμνους καί τάς δεήσεις, ἤ σιωπῶντά τινα καί σύννον ἐστῶτα καί ἀκροώμενον, καί ὑπό μόνης τῆς θεᾶς εὐθύς ἐνθους γίνομαι καί θυμηδίας πληροῦμαι καί δοξάζω τόν ἐν οὐρανοῖς Πατέρα Χριστόν*» (Ε.Π.Ε. 9,274). Μετάφρασις: «Ὅταν στήν ἱερή σύναξι βλέπω πιστούς, νά ἀναπέμπουν στόν Θεό ὕμνους καί προσευχές μέ προσοχή καί κατανύξι, ἢ βλέπω κάποιον μέ σιγή καί βαθειά προσήλωσι νά ἀκούη τά λεγόμενα, τότε καί μόνο ἡ θεά αὐτή μέ γεμίζει χαρά καί ἐνθουσιασμό καί δοξάζω τόν Πατέρα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ τόν ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

● Ἡ Ἀποστολική Ἐκκλησία, μέ τή σύναξί της, ζῆ τή **μετοχή** στό θάνατο καί τήν ἀνάστασι τοῦ Ἰησοῦ (Α' Κορ. ια' 26).

Κάθε Κυριακή συνάγονταν οἱ πιστοί. Ἡ παρουσία δέ κάποιου Ἀποστόλου παρῆχε τήν εὐκαιρία ν' ἀπολαύσουν τό λόγο τῆς Ζωῆς. «Ἐν δέ τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων συνηγμένων τῶν μαθητῶν κλάσαι ἄρτον, ὁ Παῦλος διελέγετο αὐτοῖς, μέλλον ἐξιέναι τῇ ἐπαύριον, παρέτεινέ τε τόν λόγον μέχρι μεσονυκτίου» (Πράξ. κ' 7).

- Ἡ Εὐχαριστία τελεῖται γιά ὅλους:
 - Γιά ὅσους εἶναι στό συγκεκριμένο τόπο καί χρόνο συναγμένοι.
 - Γιά ὅσους «δι' εὐλόγους αἰτίας» ἀπουσιάζουν.
 - Γιά ὅσους χωρίς νά ἔχουν ἐπίγνωσι τοῦ τί χάνουν, περιφρονοῦν τήν Ἐκκλησιαστική σύναξι.

■ Καί γιά ὅσους ἔχουν ἀποσκιρτήσει καί βρίσκονται σέ σχίσματα ἢ αἰρέσεις.

Γιά τίς δύο τελευταῖες κατηγορίες προσεύχεται εἰδικά ἡ Ἐκκλησία: «*Τοὺς ἐσκορπισμένους ἐπισυνάγαγε καί συναψον αὐτούς τῇ ἀγία σου Καθολικῇ καί Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ*» (λειτουργία Μ. Βασιλείου).

● Στὴν Ὁρθοδοξία ὅλα τὰ **Συν** ὑπάρχουν.

■ Ἡ **Συμφωνία** τῆς πίστεως.

■ Ἡ **Συμφιλίωσις** τῆς ἀγάπης.

■ Ἡ **Συμμόρφωσις** μέ τό θέλημα τοῦ Κυρίου.

■ Ἡ **Συμμόρφωσις** καί μέ τή Χριστομίμητη ἔννοια, γιά νά γίνουμε «σύμμορφοι τῆς εἰκόνας τῆς δόξης αὐτοῦ» (Ρωμ. η' 29).

■ Ἡ **Συμπαράστασις** στά προβλήματα τῶν ἄλλων.

■ Ἡ **Συλλειτουργία** στήν κοινή προσευχή.

■ Ἡ **Συμφαλμωδία** στήν κοινή λατρεία. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Συνήεσαν τόν παλαιόν ἅπαντες, καί ὑπέψαλλον κοινῇ. Τοῦτο ποιοῦμεν καί νῦν*» (Ε.Π.Ε. 18α,514). Μετάφρασις: Συνήρχοντο στήν ἀρχαία ἐποχή ὅλοι καί σπένδαλλον μαζί. Αὐτό κάνουμε καί τώρα.

● Ἡ ζωὴ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐνισχύεται μέ τή **Συμπροσευχή**. «Προσευχή ἦν ἐκτενῶς γενομένη ὑπό τῆς ἐκκλησίας πρὸς τόν Θεόν περὶ τοῦ Πέτρου» (Πράξ. ιβ' 5). Δέν μαζεύομαστε γιά ἄλλους λόγους. Μαζεύομαστε γιά τή Συμπροσευχή. Ὅλοι μαζί προσφέρουμε **ὅλα τὰ αἰτήματα ὅλων** τῶν πιστῶν. «*Ὁ τὰς κοινὰς ταύτας καί συμφώνους ἡμῖν χαρισάμενος προσεσχάς, ὁ καί δυοῖ καί τρισὶ συμφωνοῦσι ἐπὶ τῷ ὀνόματί σου τὰς αἰτήσεις παρέχειν ἐπαγγειλάμενος, Αὐτός καί νῦν τῶν δούλων σου τὰ αἰτήματα πρὸς τό συμφέρον πλήρωσον...*» (εὐχή γ' ἀντιφώνου).

● Στὴ Σύναξι, στήν Ἐκκλησία (Ὁρθοδοξία) ὅλα **κοινά**. Ἐξηγώντας ὁ ἱ. Χρυσόστομος σχετικό χωρίο τοῦ Παύλου, λέει: «*“Συνερχομένων ὑμῶν ἐπὶ τό αὐτό, οὐκ ἔστι κυριακόν δέιλνον φαγεῖν”* (Α' Κορ. ια' 20). Ἀγάπης ἐστὶ καί φιλαδελφίας ἡ σύνοδος. Ἐκεῖνο τό δέιλνον κοινῇ πάντας εἶχε κατακεκλιμένους» (Ε.Π.Ε. 18α,190).

● Πρόκειται γιά σύναξι **ἐνώσεως** καί **ἐνότητας**. Ἀπό ὅλα τὰ σημεῖα τῆς γῆς καί ἀπό ὅλα τὰ λεγόμενα κοινωνικά στρώματα ἐνώνονται καί γίνονται ἓνα οἱ καρδιές καί οἱ ψυχές τῶν χριστιανῶν (Πράξ. α' 14, δ' 32) γύρω ἀπό τό μυστήριο τῆς **Θ. Κοινωνίας**. Γιά τὴν εὐχαριστιακὴ σύναξι σώζεται σέ κείμενο τῶν ἀποστολικῶν χρόνων ἡ ἐξῆς προσευχή: «*Ὡσπερ ἦν τοῦτο τό κλάσμα διεσκορπισμένον ἐπάνω τῶν ὀρέων καί συναχθέν ἐγένετο ἐν, οὕτω συναχθήτω σου ἡ ἐκκλησία ἀπὸ τῶν περάτων τῆς γῆς εἰς τὴν σὴν βασιλείαν*» (Διδαχὴ τῶν Ἀποστόλων, ΙΧ, 3-4).

● Ὅλα **κοινά** (Πράξ. β' 44, δ' 32). Κοινὰ τὰ **πνευματικά**, κοινὰ καί τὰ **ὕλικά**.

● Κοινὸ τό πνευματικὸ τραπέζι, ἡ θεία Κοινωνία. Κοινὸ καί τό ὕλικό.

● Εἶναι ἀσέβεια νά μετατρέπεται τό κοινὸ σέ **ιδιωτικὸ**. Στὴ σύναξι τῆς Ἐκκλησίας δέν ὑπάρχουν Ι.Χ., ιδιωτικὰ πράγματα. Ἕνας εἶναι ὁ Ι.Χ.. Μόνο ὁ **Ἰησοῦς Χριστός**. Ἀποτελεῖ τὴ συνιστάμενη τῆς ἀγάπης καί τῆς κοινωνίας.

● Κοινὸ τό τραπέζι τῆς εὐχαριστιακῆς συνάξεως. Ὅλα προσφέρονται **γιά ὅλους**. Δέν κάνουμε ιδιωτικὲς προσευχές οὔτε τελοῦμε ιδιωτικὲς λειτουργίες. Οὔτε πηγαίνουμε στό ναὸ πρόσφορα ιδιωτικῆς χρήσεως, γιά τὰ ὅποια πρέπει νά πάρουμε τό δικό μας... «ῥψομα»!

● Ὅλα τελοῦνται γιά ὅλους, «*ὑπὲρ τοῦ σύμπαντος κόσμου*», «*ὑπὲρ τῆς ἀγίας καθολικῆς καί ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας*».

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Σπουδαῖοι καρποί τῆς μετανοίας

Β' Κορ. ζ' 11-12

Καρποί τῆς μετανοίας (στ. 11)

Η λύπη τῶν Κορινθίων ὑπῆρξε, φαίνεται, καθολική. Ἐνῶ δέν ἔφταιγαν ὅλοι, ἄλλαξαν, ὡς πρὸς τὸ καλύτερο, ὅλοι. Καί ὁ ἄμεσα βέβαια ἔνοχος, ὁ αἰμοκίτης. Καί οἱ ἔμμεσα ἔνοχοι, ὅσοι τόν ἀνέχονταν καί τόν διατηροῦσαν στό κῶρο τῆς Ἐκκλησίας. Καί οἱ ἀμέτοχοι εὐθύνης, ἀφοῦ συνειδητοποίησαν τήν τραγικότητα τοῦ κακοῦ καί αὔξησαν τή σπουδή γιά τὸ ἀγαθό.

Πολλοί οἱ καρποί αὐτῆς τῆς εὐλογημένης λύπης, δηλαδή, τῆς μετανοίας. Τούς ἀναφέρει ὁ μεγάλος Ἀπόστολος: «Ἰδοὺ γάρ αὐτὸ τοῦτο, τὸ κατὰ Θεόν λυπηθῆναι ὑμᾶς, πόσον κατειργάσατο ὑμῖν σπουδὴν, ἀλλὰ ἀπολογίαν, ἀλλὰ ἀγανάκτησιν, ἀλλὰ φόβον, ἀλλὰ ἐπιπόθησιν, ἀλλὰ ζῆλον, ἀλλὰ ἐκδίκησιν! Ἐν παντί συνεστήσατε ἑαυτοὺς ἀγνοοῦς εἶναι ἐν τῷ πράγματι». (στ. 11). Ἀπόδοσις στὴν ἀπλοελληνική: «Καί ἰδοὺ αὐτὸ ἀκριβῶς, τὸ ὅτι λυπηθήκατε ὅπως θέλει ὁ Θεός, πόσο ἐνδιαφέρον σᾶς προκάλεσε, πόσο προθυμία γιά ἀπολογία, πόσο ἀγανάκτησι (γιά τὸν ἔνοχο), πόσο φόβο (γιά συνέπειες), πόσο πόθο (γιά μένα), πόσο ζῆλο, πόσο ἐπιθυμία τιμωρίας τοῦ κακοῦ! Μὲ ὅλα ἀποδείξατε, ὅτι εἴστε ἀθῶοι στὴν ὑπόθεσι».

• Δέν μετάνιωσε ὁ Παῦλος, πού προκάλεσε τόν εὐλογημένο σεισμό τῆς μετανοίας. Δέν μετάνιωσαν καί οἱ Κορίνθιοι, ἐπειδή... μετάνιωσαν!

• Ἡ μετάνοια γιά τῆς ἁμαρτίες ἀποτελεῖ μεγάλο κέρδος. Ὁδηγεῖ στή ζωή. Ἀντίθετα, ἡ λύπη γιά κοσμικά πράγματα φθείρει, καταστρέφει τόν ἄνθρωπο. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Τὸ θαυμαστόν τοῦτο ἐστίν, ὅτι οὐδ' ἂν μετανοήσῃε τις ἀλγήσας οὕτως, ὃ μάλιστα τῆς κοσμικῆς λύπης ἰδίον ἐστίν» (Ε. Π.Ε. 19,406). Μετάφρασις: Τὸ ἀξιοθαύμαστο τῆς κατὰ Θεόν λύπης εἶναι αὐτό: Κανένας δέν μετανιώνει, ἂν νιώσῃ τέτοια λύπη, κάτι πού συμβαίνει μέ τήν κοσμική λύπη..

• Ἡ μετάνοια τῶν χριστιανῶν, ὅπως τότε τῶν Κορινθίων, εἶναι ἡ ἀφετηρία γιά ἕνα καινούργιο τρέξιμο. Τότε ἡ μετάνοια εἶναι ἀληθινή καί σωτήρια, ὅταν γίνεται δέντρο, πού ποτίζεται μέ τὰ δάκρυα τῆς ἐξομολογήσεως, καί παράγει καρπούς. «Ποιήσατε καρπούς ἀξίους τῆς μετανοίας» (Λουκ. γ' 8), ἦταν ἡ προτροπή τοῦ Βαπτιστοῦ.

• Ἡ μετάνοια εἶναι οἱ ἐξέτασεις, πού δίνει ὁ χριστιανός. Ὅταν περάσῃ ἀπ' αὐτές τῆς ἐξετάσεις, ἀρχίζουν οἱ σπουδές στό στάδιο τῶν ἀρετῶν, μέ τέρμα τήν ἀγιότητα καί τήν τελειώσει.

• Ἀγράμματοι κατὰ κόσμον ἄγιοι, εἶχαν φοιτήσει στό σχολεῖο τῆς μετανοίας καί ἔγιναν σπουδαῖοι. «Σύμμορφοι τῆς εἰκόνος τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ» (Ρωμ. ν' 29). Ἡ μετάνοιά τους δέν ἦταν λόγια μόνο καί δάκρυα. Ἦταν ἀλλαγὴ, μεταβολὴ τρόπου ζωῆς.

Κλιμακωτὰ παρουσιάζει ὁ ἀπ. Παῦλος, τί ἔδειξαν οἱ Κορίνθιοι μετὰ τῆς μετάνοια:

• Ἀπολογία! Μπορεῖτε πλέον ν' ἀπολογηστε στοὺς ψευδαδέλφους γιά τόν πνευματικό σας πατέρα. Μπορεῖτε ν' ἀπολογηστε καί γιά τὴ δύναμι τοῦ Εὐαγγελίου, πού μεταμορφώνει τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ καλύτερη ἀπολογία εἶναι ἡ ὁμολογία. Ὁμολογία ὄχι μόνο τῆς ἀπειρῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἀπολογία καί τῆς δικῆς μας ἁμαρτίας. Γιατί νά τὴν κρύψουμε; Ἀπὸ τὸ βάθος τῆς μᾶς ἀνασύρει ὁ Θεός. Κι αὐτὸ εἶναι τεκμήριο τῆς χάριτος καί τῆς δυνάμεως τοῦ Εὐαγγελίου.

• Ἀγανάκτησις! Τὴν δείχνετε ὄχι μόνο γιά τόν ἕνα, τὸ σκανδαλοποιό, πού δημόσια καταφρόνησε τὸ χριστιανικό ἔθνος, ἀλλὰ καί γιά κάθε ἐκτροπή ἀπὸ τὴν ὁδὸ τοῦ Κυρίου. Ἀλλωστε, ἂν δέν ἀγανακτῆτε γιά ἀντινομίες, ἀσέβειες καί ἀκολασίες, τότε ἢ συμφωνεῖτε μέ ὅσα συμβαίνουν στό κῶρος Χριστοῦ κόσμος, ἢ εἴστε ἀπαθεῖς, χλιαροὶ καί ἀδιάφοροι.

• Φόβος! Στὴ ζωή σας μπῆκε ὡς τροχοπέ-

δη τῆς ἁμαρτίας ὁ σεβασμός στό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί ὡς κίνητρο ἁγίων πράξεων ὁ φόβος τοῦ Κυρίου. Κάποτε δέ αὐτός ὁ εὐλογημένος φόβος, δέν εἶναι μόνο γιά τό Θεό, ἀλλά καί γιά τόν ποιμένα, τόν πνευματικό. Ἄγαπᾶμε τό Θεό, ἀλλά καί Τόν φοβόμαστε. Σεβόμαστε τόν ἐργάτη τοῦ Θεοῦ, τόν κληρικό, ἀλλά καί φοβόμαστε, μήπως τόν ἀπογοτεύσουμε.

● **Ἐπιπόθησις!** Ὅχι μόνο δέν μέ ἀποστρέφεστε, πού σᾶς μάλωσα, ἀλλά καί λαχταράτε τή συνάντησι μαζί μου. Ἦρθατε κοντά στό Χριστό περισσότερο. Ἐπομένως ἔγιναν θερμότερα τά αἰσθήματά σας καί πρὸς ἐμένα.

● **Ζῆλος!** Ἀποκτήσατε ἐνδιαφέρον θερμό γιά τό νόμο τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί γιά τόν καυτηριασμό κάθε ἠθικῆς σήφως.

● **Ἐκδίκησις!** Δέν θέλετε νά ἐκδικήσετε τόν ἁμαρτωλό, πού ἔπεσε. Ἄλλωστε ἔχει τόν «κρίνοντα αὐτόν» (Ἰωάν. β' 48). Ἡ ἐκδίκησις ἐπὶ προσωπικῶν ἁμαρτημάτων, γιά ὅσους δέν θέλουν νά μετανοήσουν καί ἐπιμένουν στό κακό, εἶναι ἀποκλειστικό δικαίωμα τοῦ Θεοῦ. «Ἐμοὶ ἐκδίκησις, ἐγὼ ἀναπαδώσω, λέγει Κύριος» (Ρωμ. β' 19. Ἐβρ. ι' 30).

Θέλετε ὅμως νά διεκδικήτε τά δικαιώματα τοῦ Θεοῦ. Νά τιμωρήτε τό κακό, πού ἐπιπολάζει. Νά ἐξαφανίζετε κάθε ἐστία μολύνσεως. Ἐκδικήσις, πού εἶναι διεκδίκησις τῆς οὐσίας τῆς ἀλήθειας καί τῆς περιουσίας τῆς ἀρετῆς.

Τό θέλημα τοῦ Θεοῦ σπουδή (στ. 12)

Πρόθεσις τοῦ ἀποστόλου Παύλου δέν ἦταν νά θίξη προσωπικά τούς ἐνόχους καί τούς συνενόχους ἠθικῶν ἐκτροπῶν ἢ πνευματικῶν σκανδάλων. Πρόθεσις του ἦταν νά παραμείνῃ ἀνόθευτο τό Εὐαγγέλιο καί νά δραστηριοποιηθοῦν ὅλοι οἱ χριστιανοί στό νά πολιτεύονται, ὅπως θέλει ὁ Θεός.

Γι' αὐτό καί σημειώνει στόν ἐπόμενο στίχο: «*Ἄρα, εἰ καί ἔγραψα ὑμῖν, οὐκ εἶνεκεν τοῦ ἀδικήσαντος, οὐδέ εἶνεκεν τοῦ ἀδικηθέντος, ἀλλ' εἶνεκεν τοῦ φανερωθῆναι τὴν σπουδὴν ὑμῶν τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς ὑμᾶς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ*» (στ. 12). Ἀπόδοσις στὴν ἀπλοελληνική: «Ἔτσι, ἂν καί σᾶς ἔγραψα, αὐτὸ δέν ἔγινε γι' αὐτόν πού ἔκανε τό κακό, οὔτε γι' αὐτόν πού ὑπέστη τό κακό, ἀλλά μᾶλλον γιά νά ἐκδηλωθῇ ἀπὸ σᾶς τό ἐνδιαφέρον σας γιά μᾶς, ὅπως θέλει ὁ Θεός».

● **Ἀδικίσα!** Προφανῶς ἐννοεῖ τόν πόρνο, τόν αἰμομίκτη. Ἄδίκησε τόν πατέρα του, ἀφοῦ

ἁμάρτησε μέ τή γυναῖκα του, δηλαδή, τή μητρική του. Ἄδίκησε καί τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ ἔγινε ἀφορμὴ σκανδαλισμοῦ καί ἐπικρίσεως.

● **Ἀδικηθεῖ!** Πιθανόν νά ἐννοῖ τόν πατέρα τοῦ ἀκολάστου.

Ὁ μεγάλος ὅμως ἀδικημένος εἶναι ὁ Χριστιανισμός. Εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ἀφοῦ κάθε ἁμαρτία προκλητική εἶναι ἀνασταύρωσις τοῦ Χριστοῦ (Ἐβρ. στ' 6).

Φυσικά καί γιά τόν ἀδικήσαντα καί γιά τόν ἀδικηθέντα ἔγραψε ὁ Παῦλος τὴν πρώτη του Ἐπιστολή. Ἄλλ' ὅταν διαπίστωσε τά θαυμαστά ἀποτελέσματα, πού ἔφερε ἡ ἐπέμβασίς του, σάν νά λησμονῆ τούς «ἀντιδίκους», τὴν ἀδικία, τὴν προσβολή, τὴ συγκεκριμένη ἁμαρτία. Ἀνάγεται στό μεγάλο κέρδος: Στὴν κινητοποίησι τῶν πιστῶν γιά μία ἅγια ζωή. «*Ἄρα, εἰ καί ἔγραψα ὑμῖν, οὐκ εἶνεκεν τοῦ ἀδικήσαντος, οὐδέ εἶνεκεν τοῦ ἀδικηθέντος, ἀλλ' εἶνεκεν τοῦ φανερωθῆναι τὴν σπουδὴν ὑμῶν τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς ὑμᾶς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ*» (στ. 12).

● Δέν ὠφελήθηκε ἕνας. Κέρδισαν ὅλοι.

● Σπουδαῖος ὅποιος ἐνδιαφέρεται γιά τή μετάνοια, τὴ δική του καί τοῦ κόσμου ὅλου.

● Σπουδαῖος ὅποιος χρησιμοποιοῖ τὴν πνευματικὴ του ἐξουσία γιά τὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ἡ πνευματικὴ ἀρχὴ τοσοῦτον τῆς πολιτικῆς ἀμείνων, ὅσον τῆς γῆς ὁ οὐρανός. Μᾶλλον δέ καί πολλῶ πλέον. Πρῶτον μὲν γάρ οὐκ ὅπως γενόμενα κολάσειν ἁμαρτήματα σκοπεῖ προηγουμένως, ἀλλ' ὅπως μὴ γένοιτο τὴν ἀρχὴν. Ἐπειτα γενόμενα, οὐκ ὅπως ἀπενέγκοι τὸν κάμνοντα, ἀλλ' ὅπως ἀφανισθεῖν*» (Ε.Π.Ε. 19,418). Μετάφρασις: Ἡ πνευματικὴ ἐξουσία εἶναι τόσο ἀνώτερη ἀπὸ τὴν πολιτικὴ, ὅσο ὁ οὐρανός ἀπὸ τὴ γῆ. Ἡ, καλύτερα, πὶο ἀνώτερη. Πρῶτον, διότι σκοπὸς τῆς δέν εἶναι νά τιμωρήσῃ τά ἁμαρτήματα, πού ἔγιναν, ἀλλά νά προλάβῃ νά μὴ γίνουν. Καί δεύτερον, ἀφοῦ γίνουν τά ἁμαρτήματα, δέν ἔχει σκοπὸ νά ἐξοντώσῃ τὸν ἀνθρώπο πού ἁμάρτησε, ἀλλά νά ἐξαφανίσῃ τὴς ἁμαρτίες του.

● Σπουδαῖος ὅποιος ἀγωνίζεται γιά τὴν καθαρότητα τοῦ βίου, γιά τὴν ἐπικράτησι τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ.

● Σπουδαῖος ὅποιος πορεύεται καθημερινὰ «ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ» (στ. 12). Ἡ εὐθύνη καθηνὸς διαπιστώνεται μέ τό νά καθρεφτίζεται συνεχῶς στόν καθρέφτη τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Υπηρέτες καὶ οἰκονόμοι

Θσα ἔχει ὁ ἄνθρωπος εἶναι δῶρα τοῦ Θεοῦ. Διαχειριστὴς τῶν ἀγαθῶν τοῦ Θεοῦ εἶναι. Ὅπως εἶναι ἀσέβεια ἢ ὑποτίμησις τοῦ ἀνθρώπου, ἔτσι εἶναι ἀσέβεια καὶ ἡ ὑπερεκτίμησις τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκεῖνο, πού ἀνήκει στὸν Θεὸ δέν παραχωρεῖται σὲ ἀνθρώπους.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, γιὰ νὰ καυτηριάσῃ τὴν ἔπαρσι, τοποθετεῖ ὅλους τοὺς πιστοὺς στὰ πραγματικά τους μέτρα: «Ὅτως ὑμᾶς λογιζέσθω ἄνθρωπος, ὡς ὑπηρέτας Χριστοῦ καὶ οἰκονόμους μυστηρίων Θεοῦ» (Α' Κορ. δ' 1).

Δέν εἴμαστε ἐμεῖς οἱ οἰκοδεσπότες. Ἐμεῖς ἀπλῶς περνᾶμε ἀπὸ τὴ ζωὴ αὐτῆ, κρατώντας ὅσα μᾶς ἐμπιστεύτηκε ὁ Θεός. Καὶ ἀνάλογα μέ τό πῶς τὰ κρατᾶμε, θά εἶναι καὶ ἡ ἀμοιβή μας.

Υπηρέτες καὶ οἰκονόμοι! Πολύ τιμητικό νὰ εἶναι κανεῖς ὑπηρέτης καὶ οἰκονόμος τοῦ Θεοῦ.

- Ὁ πρῶτος ὑπηρέτης εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Κύριος. Ὁ Χριστός, καίτοι κύριος ὄλων, θέλησε νὰ διακονήσῃ. Ὅταν τέλεσε τὴ διακονικὴ ἐκείνη πρᾶξι τὴ νύχτα τῆς Μ. Πέμπτης καὶ ἔπλυνε τὰ πόδια τῶν μαθητῶν Του, ἔδωσε καὶ τό στίγμα τῆς διακονικῆς ἀποστολῆς τῶν δικῶν Του: «Ὑμεῖς φωνεῖτέ με, ὁ Διδάσκαλος καὶ ὁ Κύριος, καὶ καλῶς λέγετε· εἰμί γάρ. Εἰ σὺν ἐγὼ ἔνιψα ὑμῶν τοὺς πόδας, ὁ Κύριος καὶ ὁ Διδάσκαλος, καὶ ὑμεῖς ὀφείλετε ἀλλήλων νίπτειν τοὺς πόδας... Ἄμην ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐκ ἔστι δούλος μεῖζων τοῦ κυρίου αὐτοῦ» (Ἰωάν. ιγ' 13-16).

- Ὁ Χριστός δέν ἐμφανίστηκε μέ τὴ μορφὴ κυρίου, ἀλλὰ μέ τὴ μορφὴ δούλου (Φιλιπ. β' 6). Δέν ἦρθε ἐξουσιαστικά· ἦρθε νὰ ἐκτελέσῃ τό σχέδιο τῆς θείας οἰκονομίας.

- Ὁ Χριστός, καὶ κύριος καὶ οἰκονό-

μος. Εἶναι καὶ οἰκονόμος τοῦ μυστηρίου τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' εἶναι καὶ ὁ ἴδιος ἡ συνισταμένη τῶν μυστηρίων τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Ἄν, λοιπόν, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ἐνανθρωπήσας Θεός, ἔγινε «οἰκονόμος», πόσο μᾶλλον οἱ ἄνθρωποι, ἂν βέβαια εἴμαστε γνήσιοι μαθητὲς Του! Ὅλοι εἴμαστε οἰκονόμοι, δηλαδή, διαχειριστές.

- Πρῶτον, διότι ὅσα ἔχουμε, πλὴν τῶν ἁμαρτημάτων μας, εἶναι τοῦ Θεοῦ.

- Δεύτερον, διότι ὅσα ἔχουμε λάβει ἀπὸ τὸν Θεό, τὰ ἔχουμε γιὰ νὰ τὰ προσφέρουμε, ὄχι νὰ τὰ κρατᾶμε.

Εἴμαστε οἰκονόμοι ὄχι γιὰ νὰ τὰ «οἰκονομοῦμε» («νὰ τὰ κοινομάμε»)! Ὅχι γιὰ νὰ πλουτίζουμε καὶ νὰ δοξαζώμαστε, ἀλλὰ γιὰ νὰ οἰκονομοῦμε, δηλαδή, νὰ βρισκουμε τρόπους νὰ διακονοῦμε.

Ὁ σερβιτόρος δέν ἔχει τὴν ιδέα, ὅτι ὅσα σερβίρει εἶναι δικά του. Πολύ περισσότερο δέν τὰ κρατᾶει, γιὰ νὰ τὰ φάῃ μόνος του. Κάτι τέτοιο δέν θά ἦταν ἀπλῶς ὑπεξαίρεσις ξένων ἀγαθῶν, ἀλλὰ καὶ δικὴ του καταστροφή.

- Ὅσα τυχόν ἔχουμε, εἴτε ὑλικά, εἴτε πνευματικά, τὰ ἔχουμε γιὰ νὰ τὰ «σερβίρουμε» γιὰ τίς ἀνάγκες τῶν ἄλλων.

Προβολὴ ἔργου ἢ προσώπων;

(Ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα «AMEN»,
19 Μαΐου 2013, ἀντιγράφομε)

Θῆξα μιὰ συζήτηση τίς ἡμέρες αὐτές μέ ἓναν φίλο μου. Μοῦ ἐκθείαζε τὰ ἐκκλησιαστικά ρεπορτάζ, πού ἐλκύουν ὄχι γιὰ τό κείμενο, ἀλλὰ γιὰ τίς πολλές φωτογραφίες. Εἶπα, πῶς μέσα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ χωρὶς ὄρια «ἐκκλησιαστικά ρεπορτάζ» προβάλλεται τό πρόσωπο περισσότερο, παρὰ τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξω τοῦ λόγου τό ἀληθές, κουβάλησα **περιοδικὰ Μητρο-**

πόλεων, όπου βλέπεις τον Σεβασμώτατο να λειτουργεί εκεί, να όμιλεί άλλοι, να επισκέπτεται τό μέρος αυτό κ.ο.κ.. Του ή πέδειξα 2-3, να καταλάβει τί έννοουσα...

Μάταια όμως! Έγώ του ήδειχνα διαφορετικές άρχιερατικές στολές, πού καμάρωνε ό Δεσπότης, μά εκείνος τά δικά του.

—Μά και ό Μ. Βασίλειος, όταν λειτουργούσε, φορούσε λαμπρά άμφια!!!

Έφηνω τά περιοδικά και φέρνω τό ήμερολόγιο τής Έκκλησίας τής Έλλάδος:

—Βρές μου έναν Βασίλειο, πού να έχει δημιουργήσει μία Βασιλειάδα στην Μητρόπολή του...

Έκόμα ψάχνει!

Όστόσο αυτό τό φαινόμενο, δηλαδή τής **προβολής** του προσώπου, ξεκινά από τά περιοδικά και καταλήγει στά λεγόμενα εκκλησιαστικά sites - χωρίς να ήξαιρείται κάποτε και αυτό πού βρισκόμαστε. Στά περιοδικά και στίς ιστοσελίδες, λοιπόν, δημοσιούνται δελτία, πού συνοδεύονται από φωτογραφικό υλικό.

Άλλη φορά θά μιλήσουμε για τό θέμα των **άμφίων**! Άλλά, πές μου ήσύ πού μά διαβάσεις, ποιά είναι ή ήιδηση σε ένα τέτοιο ρεπορτάζ; Ποιό είναι τό ήπιτελούμενο ήργο; Πώς προβάλλεται; Μέ τήν ήναλλαγή φωτογραφιών Άρχιερέων και Έρεών ήνδεδυμένων ήπασαν τήν στολήν «τήν πρώτην», πού μόνο τήν ήνίσχυση τής ανθρώπινης ματαιοδοξίας προάγουν;

Τελικά τό σωτηριολογικό ήργο τής Έκκλησίας τελειώνει ήδω; Στό **πανηγύρι**; Βλέπεις να ήπάρχει πολιούχος Άγιος ή Έορτή σε μία πόλη, και μαζεύονται καμμία δεκαριά Άρχιερείς, πολλοί εκ των όποιων είναι **μεταφερόμενοι για φωτογραφίες**, και διερωτώμαι πότε βρίσκονται στην δική τους ήπαρχία...

Διερωτώμαι, αν τά ρεπορτάζ αυτά ήφελούν ή βλάπτουν, και σε ποιό βαθμό. Μία σκέψη μά βασανίζει: Έπάρχει κανείς, πού τους συμβουλεύει να ήκτίθενται μά τον τρόπο αυτό, ή τό κάνουν από μόνοι τους; Άν ήχουν ήιδικό σύμβουλο και τους δίνει τέτοιες ήπικοινωνιακές συμβουλές, να τον ήπομακρύνουν τό συντομότερο. Άν όμως σύμβουλος είναι ό ήαυτός τους, τότε...

Έ προβεβλημένη μά τον τρόπο αυτό παρουσία δημιουργεί προϋποθέσεις ενός ήτυπου εκκλησιαστικού διαγωνισμού για **τό καλύτερο άμφιο τής χρονιάς!**

Τό γεγονός πάντως είναι, ότι κανείς δέν διαβάσει τό συνοδευτικό κείμενο, μιās και τον ήπορροφή ή προσεκτική μελέτη των φωτογραφιών! Τελικά ή έννοια τής ήιδήσεως -αν ήπάρχει πραγματική **ήιδηση!**- χάνεται στην ήναλλαγή των πολλών φωτογραφιών. Έκμηδενίζεται και ή ουσία τής ήνημέρωσης. Στή μνήμη του ήναγνώστη μένουν οι μίτρες και οι πατερίτσες, τά κεντητά, τά ήγκόλπια, και όλα αυτά, πού μετά από κάποιο σημείο θυμίζουν τήν **λατέρνα**, πού κουβαλούσαν στην πλάτη τους, στό όμώνυμο ήργο, ό μακαρίτης ό Φωτόπουλος μαζί με τον Αύλωνίτη!

Όπου ήπάρχει **πραγματικό ήργο**, δέν ήπάρχουν φωτογραφίες. Έκει μιλούν τά γεγονότα. Άντιθέτως, όπου τό ήργο είναι ήνύπαρκτο, ήπάρχει πληθώρα φωτογραφιών! Τό πραγματικό ήργο δέν προβάλλεται. Άπλά ήπιτελείται, και μάάλιστα **ήθόρυβα**, χωρίς καμμία διάθεση προβολής ήκέινου πού τό ήπιτελεί.

Τά ήπόλοιπα, τό μόνο πού καταφέρνουν, είναι να προβάλλουν τήν ανθρώπι-

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ιδιοκτήτης: Σύλλογος «Ιωάννης ό Βαπτιστής»

Έπιτεθυνος ήκδόσεως: Άγγελ. Μπότζιου

Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Άθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Έπιτεθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδάς, Ιωαννίνων 6 - Μοσχάτο

Έτησία συνδρομή:

Έσωτερικού 10 €. Κύπρου 20 €.

Έξωτερ.: Εύρώπης 20 €. Άμερικης: δολ. 25.

Καναδά και Άυστραλίας: δολάρια 30.

Έπιταγές και ήπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Άθήνα.

νη **ματαιοδοξία**, έπιβεβαιώνοντας τον θυμόσοφο λαό, πού χαρακτηριστικά λέει: “Τόν πλούτον πολλοί έμίσησαν, τήν δόξαν ουδέεις”.

Στό παραπάνω δημοσίευμα του «AMEN» νά προσθέσουμε κάτι: Γιατί πρέπει **λείψανα** και **εΐκόνες** νά προσφέρουν τόν όβολό τους στή λιτάνευσι τής ματαιοδοξίας και μωροφιλοδοξίας μερικων Άρχιερέων; Κατ’ αυτό τόν τρόπο, ή **προβολή** του φρικτού έγωισμού γίνεται και **προσβολή** των ιερων και των όσιων.

Ρατσιστικός... άντιρατσιστικός Νόμος!

Αντιρατσιστικός νόμος έτοιμάζεται. Πολλές οι συζητήσεις, οι αντίρρησης, οι προτεινόμενες αλλαγές και βελτιώσεις του. Φυσικά όλοι οι άνθρωποι έχουν ίσα δικαιώματα στή ζωή. Όποι-αδήποτε **διάκρισις** συνιστά προσβολή τής ανθρώπινης άξιας. **Ίσότημιοι** όλοι οι άνθρωποι.

Υπάρχουν βέβαια άγαθά ή προσωπικά χαρακτηριστικά, πού ή προβολή τους δέν αποτελεί ρατσισμό. Π.χ.:

- Κοινό άγαθό δέν είναι για όλους ή ίδια **Πατρίδα**. Καθένας έχει τή δική του Πατρίδα. Δέν είναι, λοιπόν ρατσισμός τό νά λέη ό ένας, «είμαι Έλληνας», ό άλλος, «είμαι Πακιστανός».

- Κοινό χαρακτηριστικό δέν είναι για όλους τό ίδιο **χρώμα**. Καθένας έχει τό δικό του χρώμα. Δέν είναι, λοιπόν, ρατσισμός τό νά πής, «αυτός είναι λευκός», ή, «αυτός είναι μαύρος». Η ίση άξία δέν σημαίνει όμοιομορφία.

- Κοινό γνώρισμα δέν είναι για όλους τό **φύλο**. Ό μέν ανήκει στό ένα φύλο, είναι άντρας, ή δέ ανήκει στό άλλο φύλο, είναι γυναίκα. Δέν είναι, λοιπόν, ρατσισμός τό νά μιλάη κανείς για τόν άντρικό ή τό γυναικείο ρόλο. Όπως δέν είναι ρατσισμός τό νά καντηριάξη κάποιος τήν έκτροπή εκ του φυσιολογικού, δηλαδή, τήν **όμοφυλοφιλία**.

Ρατσισμός είναι τό νά αποκλείουμε από τά **κοινά άγαθά** μερικους ανθρώπους, λόγω τής διαφορετικότητάς τους.

- Κοινά άγαθά για όλους ανεξαιρέτως τούς ανθρώπους είναι ό ήλιος, τό νερό, ό άέρας, ή στέγη, τό ψωμί, ή υγεία, ή παιδεία, ή μόρφωσις, ή έλευθερία, ό πόλιτισμός.

- Ακόμα σπουδαιότερο: Κοινό άγαθό είναι ό **Ίησους Χριστός**. Είναι ό Ήλιος χωρίς σύνορα. Για όλους σαρκώθηκε, για όλους σταυρώθηκε, για όλους αναστήθηκε.

Είναι ρατσισμός, λοιπόν, τό νά αποκλείουμε, μέ τήν άδιαφορία μας και τήν έλλειψη αγάπης μας, τό **ΰψιστο κοινό άγαθό**, τόν Ίησού Χριστό: νά Τόν αποκλείουμε από τούς ανθρώπους. Νά μή Τόν προσφέρουμε σε όλους.

Σ’ αυτή τή βási τίθεται και τό **πρώτο άντιρατσιστικό σύνθημα**, πού άκούστηκε από τόν άπόστολο Παύλο και πού καταργεί **ουσιαστικά** τίς **διακρίσεις**: «Ουκ ένι Ίουδαίος ουδέ Έλλην, ουκ ένι δουλος ή έλεύθερος, ουκ ένι άρσεν και θήλυ πάντες γάρ ύμεις εις έστε έν Χριστώ Ίησού» (Γαλ. γ’ 28. Κολοσ. γ’ 11).

- Χωρίς τόν Ίησού Χριστό, τόν **Σωτήρα και Άρχηγό**, ό όποιοσδήποτε άντιρατσιστικός νόμος θά ικανοποιη, μέ τίς στρεβλωτικές του έρμηνείες, προσωπικές και ρατσιστικές άντιλήψεις. Καί, τό χειρότερο, θά άνέχεται τήν πίο φρικτή άδικία του πίο βίαιου και **έγκληματικού ρατσισμού**.

Έξηγούμαστε:

- Έχουν ή δέν έχουν **δικαίωμα στή ζωή** όλοι οι άνθρωποι;

Άσφαλώς ναί.

Τότε γιατί όλα άνεξαιρέτως τά κόμ-

Έπισκεφθήτε τό Βιβλιοπωλείο μας

Στόν Άγιο Δημήτριο (Μπραχάμι), όδ. Έθν. Άντιστάσεως 103 (πρ. Βασ. Όλγας). Τηλέφωνο: 2109765440.

Θά βρήτε όλα τά βιβλία του π. Δα-νιήλ Άεράκη και όλα τά βιβλία όρθο-δόξων εκδόσεων, όπως και διάφορα έκκλησιαστικά είδη (εΐκόνες κ.ά.).

ματα στην Ελλάδα ανέχονται τον πλέον αντιρατσιστικό νόμο, τον νόμο, δηλαδή, των **έκτρώσεων**;

● Είναι ή δέν είναι **ζωντανές** υπάρξεις τά κυοφορούμενα βρέφη;

Γιατί τό Κράτος επιτρέπει ελεύθερα τή **σφαγή** τους (χίλια παιδιά σφάζονται καθημερινά!), και μάλιστα επιδοτεί τήν βρεφοκτόνο σφαγή;

● Γιατί, αν προσβάλεις έναν άλλοδαπό, θά τιμωρηθαι μέ τον αντιρατσιστικό νόμο, και όταν όχι άπλωθ θά προσβάλεις, αλλά θά **στραγγαλίζεις** και θά πολτοποιηθεις ένα έλληνοπουλο, έσθ, ό έγκληματίας γυναικολόγος γιατρός, θά παραμένης άκαταδίωκτος, και θά είσαι μάλιστα άμειβόμενος παιδοκτόνος;

Γιατί... Γιατί... Γιατί...

Τό αίμα των άθώνων παιδιών (Έβρ. ιβ' 24. Ίακ. ε' 4) κράζει:

Γιατί... Γιατί... Γιατί...

Η αυλαία έκλεισε

Κηνοθέτησε και τήν... κηδεία του. Πρόκειται για τον **Λευτέρη Βογιατζή**, ήθοποιό και σκηνοθέτη. Δέν πιστευε στη σκηνή του Ούρανοϋ. Θεωροϋσε τή ζωή τούτη ως μηδενιστική, ότι, δηλαδή, όδηγει στό **μηδέν** και στό **τίποτα**. Και γι' αυτό, προτου πεθάνη, σκηνο-

θέτησε τήν άθειστική του κηδεία, ώστε νά πρωταγωνιστή και μέσα από τό φέρετρο, για τέσσερις τουλάχιστον ώρες!

● Έτσι έφτιαξε τό σκηνικό τής φυγής του ό θαυμαζόμενος ήθοποιός: Είπε νά τοποθετήσουν τό φέρετρό του στό μέσο του ιδιόκτητου θεάτρου του στην Κυψέλη. Είπε νά βάλουν στά χέρια του όχι κάποια εικόνα τής Άναστάσεως ή κάποιο Σταυρό, αλλά τό πρόγραμμα μιās παλαιότερης **παραστάσεως** του.

● Ό σκηνοθέτης και ήθοποιός Λ. Βογιατζής πέθανε τή Μεγάλη Πέμπτη. Άρνητής του Χριστου και θεωρητικός πολέμιος του Χριστιανισμού, έφυγε χωρίς νά θελήση νά μετανοήση για τή μεγάλη του άρνησι.

■ Η Μεγάλη Πέμπτη είναι ή ημέρα τής **προδοσίας** του Ίουδα, που κατέληξε στη σκηνοθεσία τής κρεμάλας.

■ Η Μεγάλη Πέμπτη είναι ή ημέρα τής **άρνήσεως** του άποστόλου Πέτρου, που όμως κατέληξε στη σκηνοθεσία τής μετανοίας και στην έπιστροφή των δακρύων.

■ Η Μεγάλη Πέμπτη υπήρξε για τον άθεο ήθοποιό και σκηνοθέτη ή τελεία άποστροφή προς τό πρόσωπο του Σωτήρος Ίησου Χριστου.

● Σταυρώθηκε ό Κύριός μας Ίησους Χριστός για τήν **έλευθερία** όλων των ανθρώπων. Μόνο που έλευθερία τελικά δέν μπορεί νά είναι τό νά κλεινης τά μάτια στο Φως και νά επιλέγης τό άτέλειωτο, εκείνο τό αιώνιο, σκοτάδι. Κάτι τέτοιο πρέπει νά είναι «**κατ' εύφημισμόν**» έλευθερία.

Πολύ περισσότερο έλευθερία δέν μπορεί νά είναι τό νά αιχμαλωτίζεσαι στο **«τώρα»** και νά χάνης τό **«αεί»**.

Κάποιος συν-ιδεολόγος, ως προς τήν άθεία, μέ τον Λευτ. Βογιατζή σημείωσε μέ άφορμή τό θάνατο του τελευταίου: «**Μόνο τό τώρα υπάρχει και ή σκληρή δουλειά, μιá έλεύθερη πτώση στο κενό, άρκετά μέ τή δικαιολογία τής μετά θάνατο συγχώρησης και τής δευτέρας εύκαιρίας...**».

Άν μποροϋν οι συνδρομητές

Θά διευκολυνθη ή έκδοσις του περιοδικου μας, αν οι φίλοι αναγνώστες στείλουν τή συνδρομή (10 ευρώ) και για τό έτος **2013**.

● Στο λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

● Στο λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

● Ταχυδρομικά στη διεϋθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Αθήνα.**

● Του έξωτερικου τό έμβασμα στο όνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: 2103212713 - 2103212107.

• Μά γιατί τόση δουλειά για τό «τίποτα»; Γιατί τόση φασαρία για τό μηδέν; Τόση «δημιουργία» για μιὰ πτώσι στό **κενό**;

Τί κρῖμα, νά βλέπη ὁ ἄθεος τήν **πτώσι** καί νά μή βλέπη τήν **ἀνάστασι**! Νά χάνεται ἡ ὀπτική του στό κενό καί νά μήν ἀπενίξη τόν Οὐρανό!

• Τό ὄλοσέλιδο ἀφιέρωμα στόν θανόντα σκηνοθέτη τῆς «Καθημερινῆς» (12 Μαΐου 2013) ἔχει γενικό τίτλο: «**Ἀνάμεσα στό τίποτα καί στό πᾶν**».

Καί σημειώνει ἕνας ὑμνητής του: «**Ἀπόλυτος, ἀσυμβίβαστος, ἀνατρεπτικός, ἀστείρευτος, ἀκαταπόνητος, ἀνικανοποίητος. Ποτέ τό στερητικό ἄλφα δέν σημαίνει συγχρόνως τόσο πολλά καί τόσο θετικά**».

Ἐνα ὅμως στερητικό ἄλφα τοῦ στέρησε τήν αἰώνια χαρά. Τοῦ στέρησε τό «**Πᾶν**» καί τόν ἄφησε στό «**τίποτα**». Τό ἄλφα μπροστά στό... «θεός»!

Θέλησε νά εἶναι **ἸΑ - θεός**!

Δικαίωμά του βέβαια. Μόνο πού γιά τόν στρατευμένο ἸΑ-θεο ἡ σκηνή τοῦ τέλους δέν εἶναι οὔτε τό «τίποτα». Εἶναι κάτι ἀπείρως φρικτό. Σκηνή στό ἀβυσσαλέο αἰώνιο σκοτάδι.

• Ἀποκλείεται ἄραγε, κάποια ἀνθρώπινη στιγμή τῆς ὀδυνηρῆς ἀρρώστιας του, νά τοῦ... χάλασε τά σχέδια; Μακάρι! Ἀποκλείεται **νά ἀναστέναξε** μέ ὑπαρξιακή ἀγωνία καί νά ζήτησε τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ;

Μακάρι καί γι' αὐτόν καί γιά κάθε ἀδελφό ἸΑ-θεο!

Κατασκήνωση Ἁγίου Στεφάνου Περαχώρας Λουτρακίου

Αγόρια Δημοτικού
27 Ιουλίου - 7 Αυγούστου

Αγόρια Γυμνασίου - Λυκείου
8 - 21 Αυγούστου

Κορίτσια
22 Αυγούστου - 5 Σεπτεμβρίου

Πληροφορίες στα τηλέφωνα: 210 3212713, 210 3212107, 210 9765400